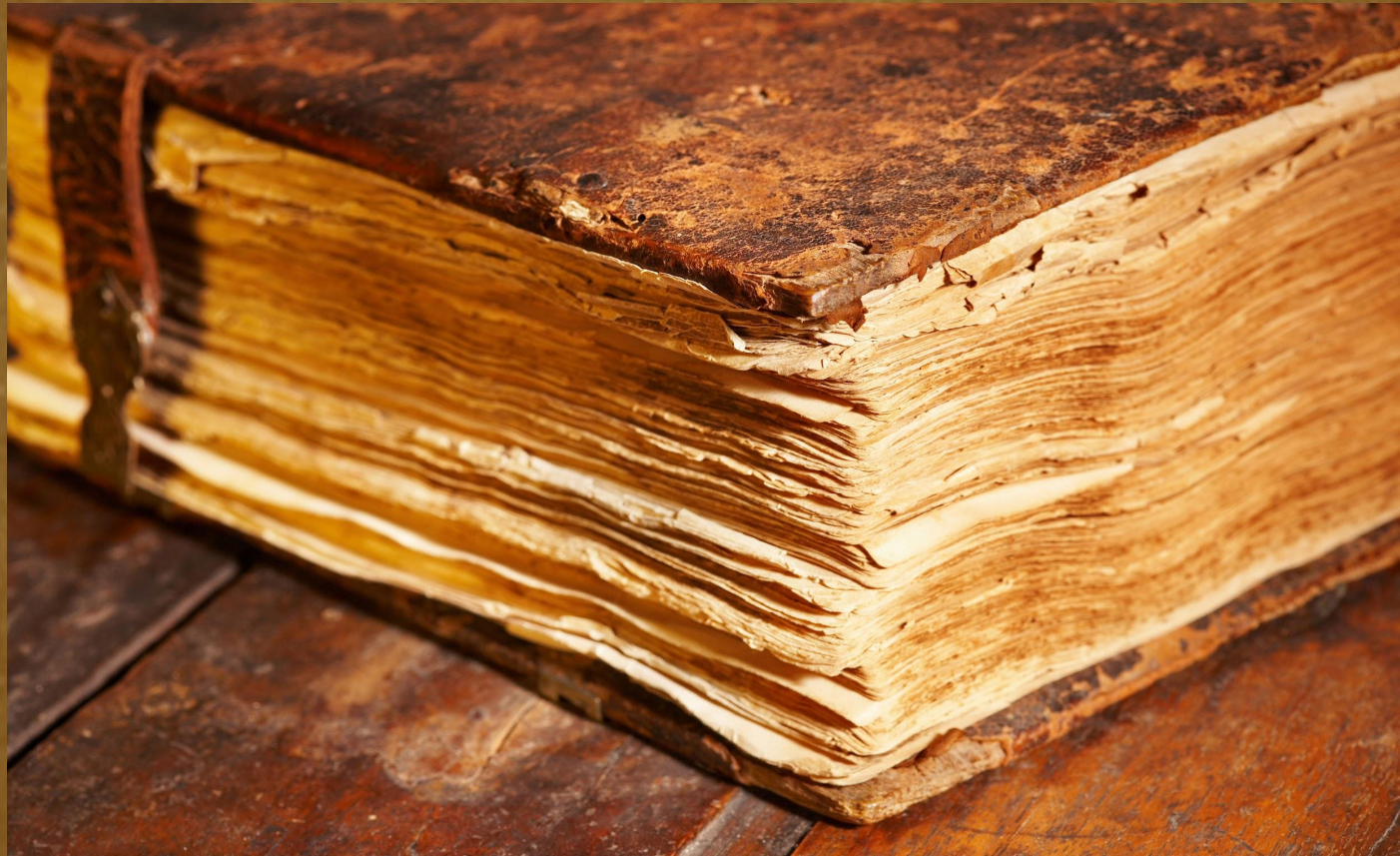
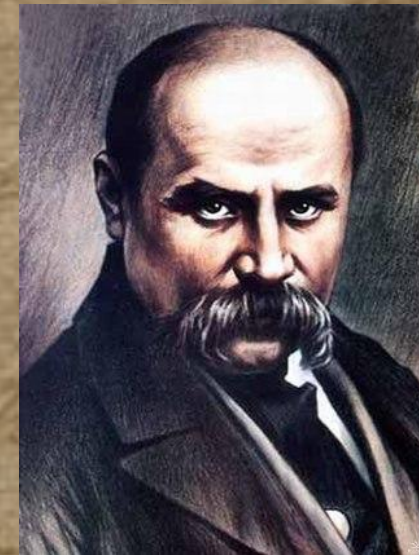
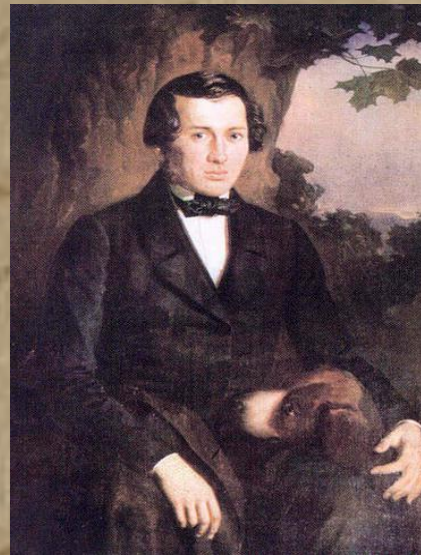
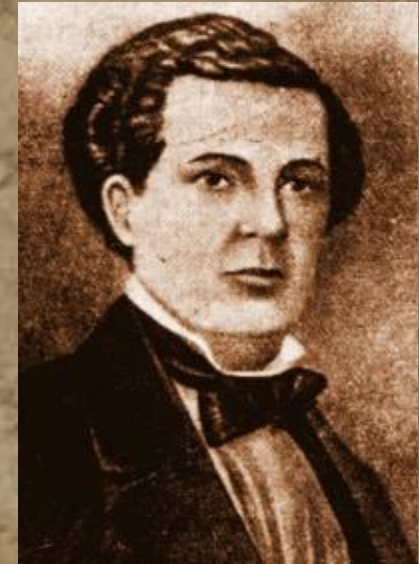
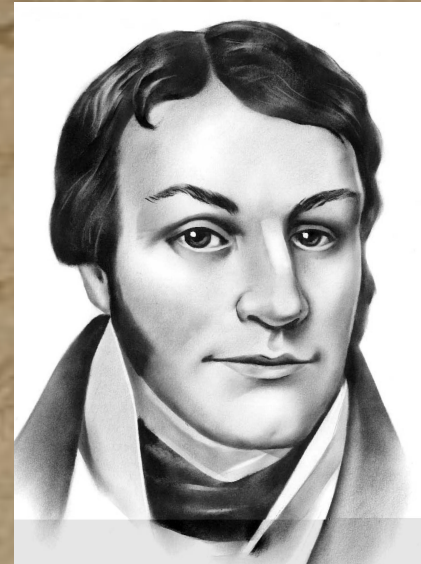

Література в Україні

I половина XIX століття

Вирішальну роль у
завершенні процесу
становлення української
національної мови
відіграли твори
основоположників
нової української
літератури: І.
Котляревського, Г.Квітки-
Основ'яненка, П.Гулака-
Артемовського, Є.Гребінки,
М.Шашкевича і особливо
великого українського поета
Т.Шевченка.

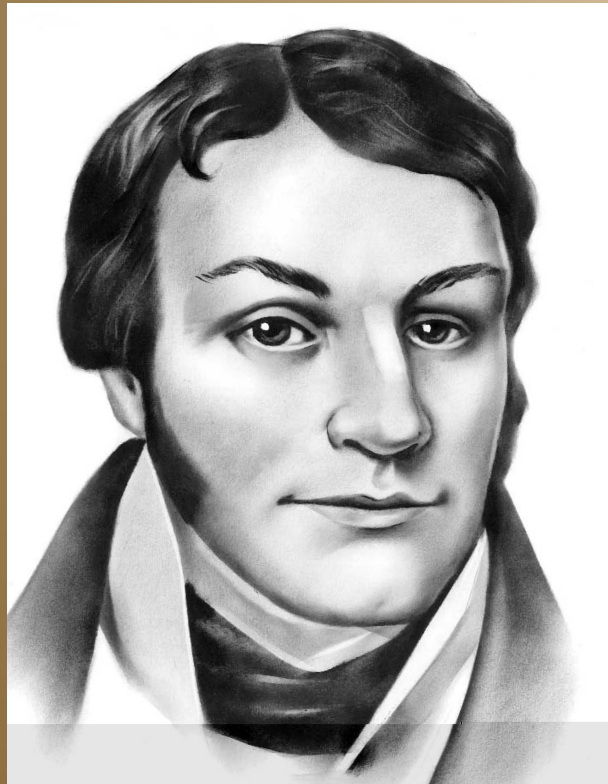

Зачинателем нової української літератури, її класиком став І.Котляревський (1769— 1838), автор «Енеїди».

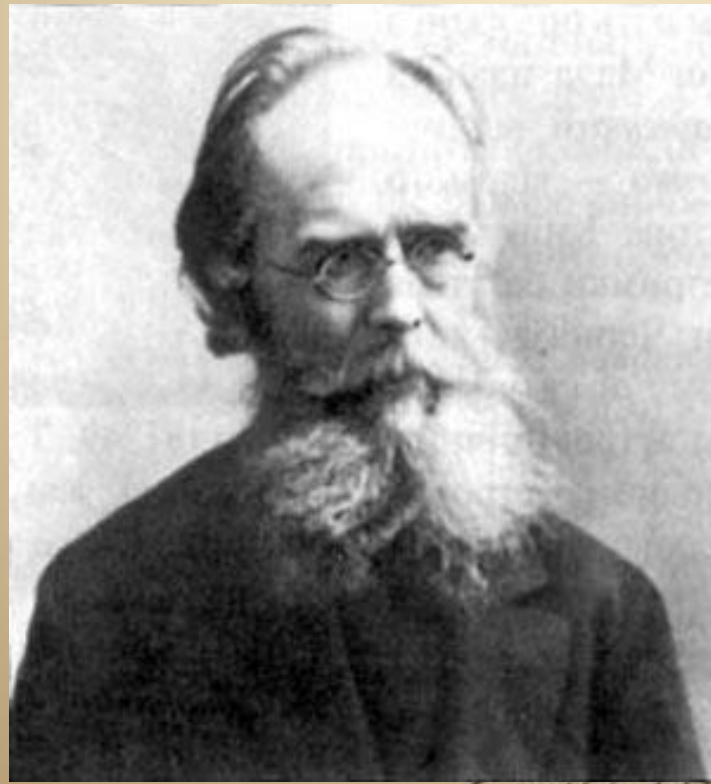

Значний вплив на розвиток української літератури першої пол. ХІХ ст. мала творчість:

Г.Квітки-Основ'яненка

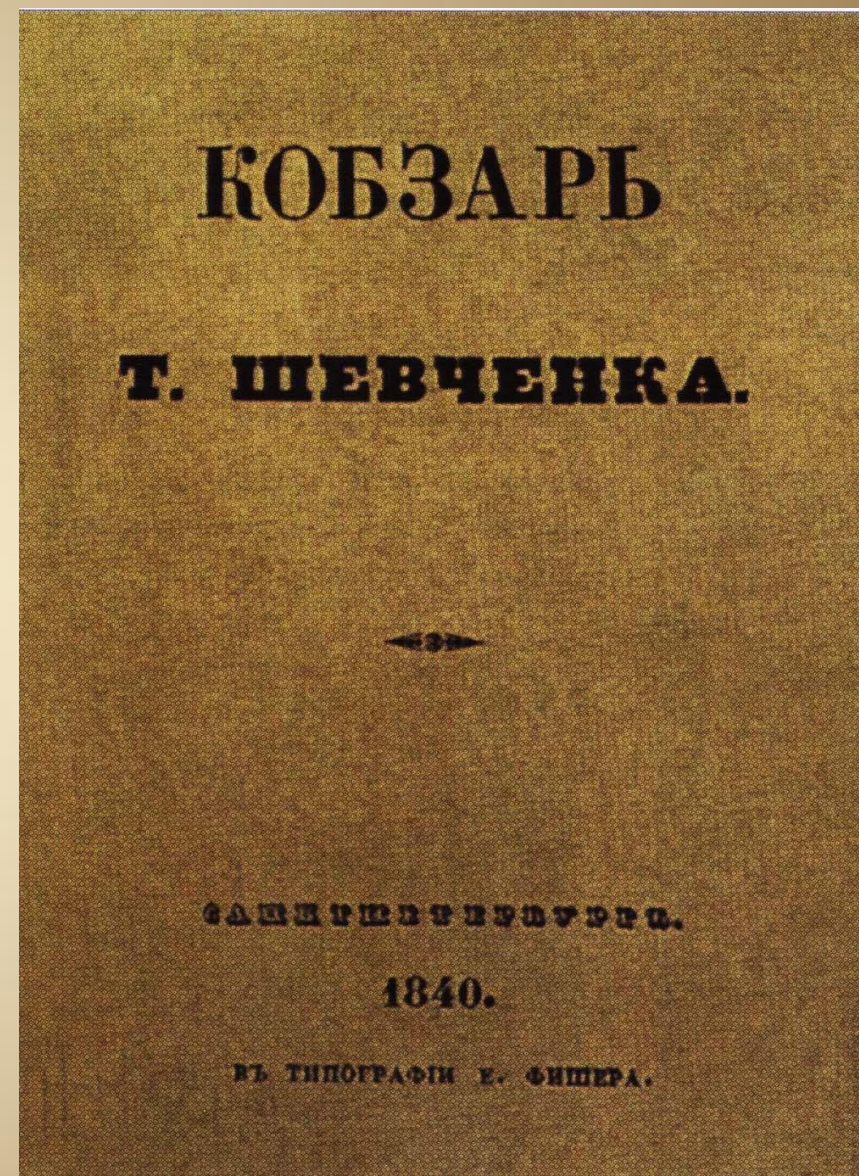
І.Срезневського.

А.Метлинського

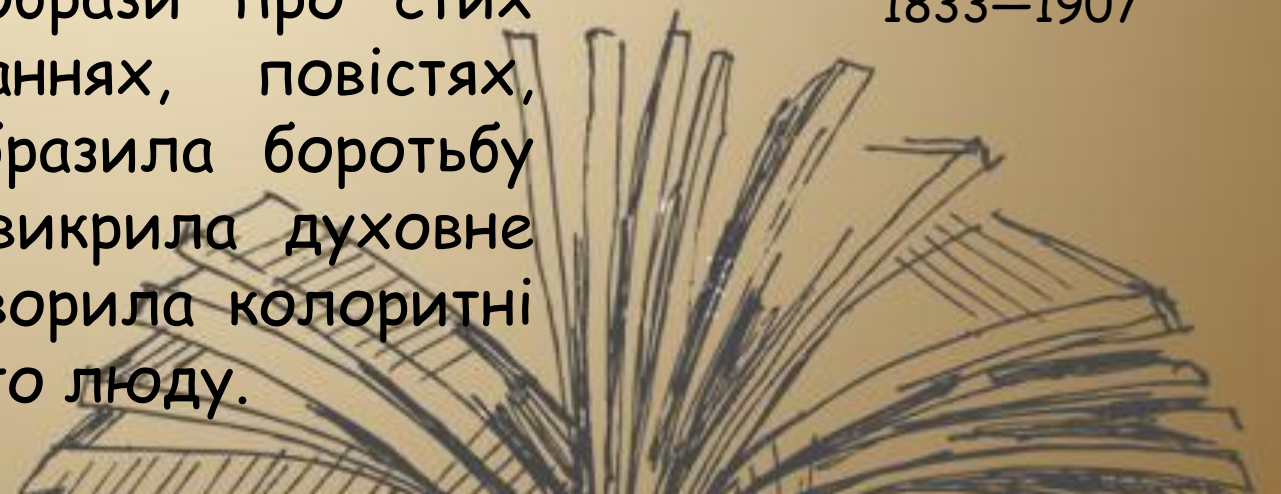
З кінця 30-х років починають привертати до себе увагу поезії Т. Шевченка. Видання «Кобзаря», а потім «Гайдамаків» стали важливими подіями в українській літературі. З виходом на літературну ниву Шевченка українське відродження стало безсумнівним фактом, а література і мова не потребували вагоміших доказів свого права на існування.

У другій пол. XIX ст. українська література розвивалася за несприятливих соціально-політичних умов, що передусім було пов'язано з гоніннями російського царату на українську мову (Валуєвський (1863) та Емський (1876) укази). У цей час творила плеяда видатних письменників-патріотів, послідовників Т.Шевченка. Визначним представником літератури демократичного напрямку стала українська письменниця Марко Вовчок (М.Вілінська, 1833—1907). Уже в першій своїй книзі «Народні оповідання» вона гнівно засудила кріпосницький лад, з великою любов'ю відтворила образи про стих трудівників. У пізніших оповіданнях, повістях, романах письменниця яскраво зобразила боротьбу народних мас проти гнобителів, викрила духовне убозство провінційного панства, створила колоритні образи поборників інтересів трудового люду.

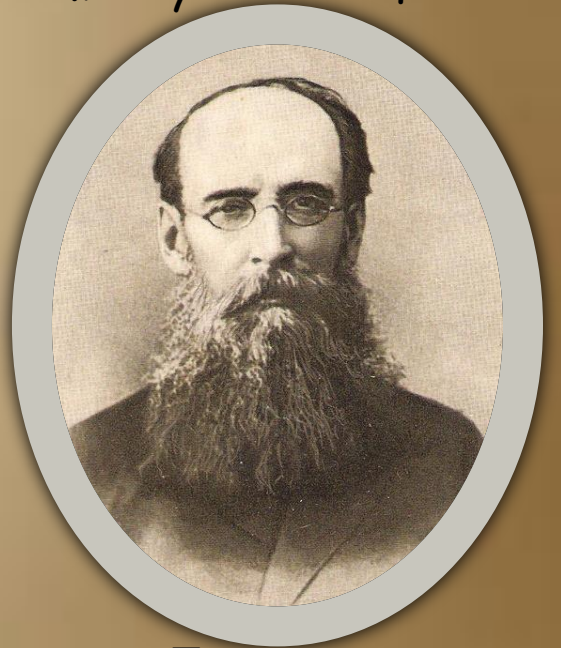
Марко
Вовчок
М.Вілінська
1833—1907

70 —90-і роки ХІХ ст. ознаменувалися приходом в українську літературу нових високоталановитих письменників. Чільне місце серед них зайняв І.Нечуй-Левицький (1838 — 1918), який створив понад 50 художніх творів: повісті «Бурлачка», «Кайдашева сім'я», «Микола Джеря», «Афонський пройдисвіт», п'єси «На кожум'яках», «Маруся Богуславка», історичні романи «Князь Єремія Вишневецький», «Гетьман Іван Виговський» та ін. У них письменник глибоко відобразив життя, побут і психологію різних верств українського суспільства, правдиво змалював образи борців проти соціальної несправедливості, героїчні і трагічні сторінки української історії. Видатним представником письменства був Панас Мирний (П.Руденко, 1849 —1920), який став першим творцем соціально-психологічних романів та повістей. Перу Панаса Мирного належать багато творів, що увійшли до скарбниці світової літератури. Серед них насамперед романи «Хіба ревуть воли, як ясла повні?», «Повія», повісті «Лихі люди», «Товариші», «Лихо давнє і сьогочасне» та ін. Твори Панаса Мирного сповнені теплотою до українського народу, пройняті демократичною ідейністю. Плідно працював на ниві української літератури і культури взагалі Б.Грінченко

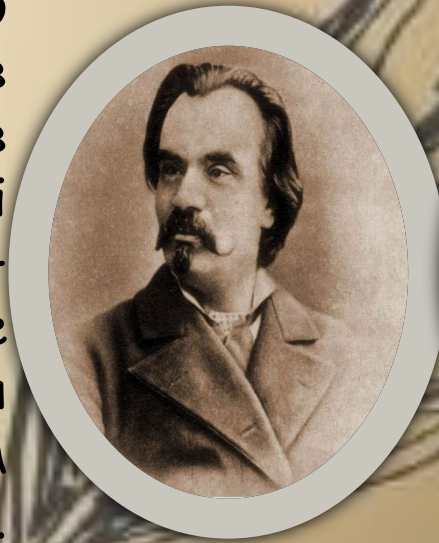
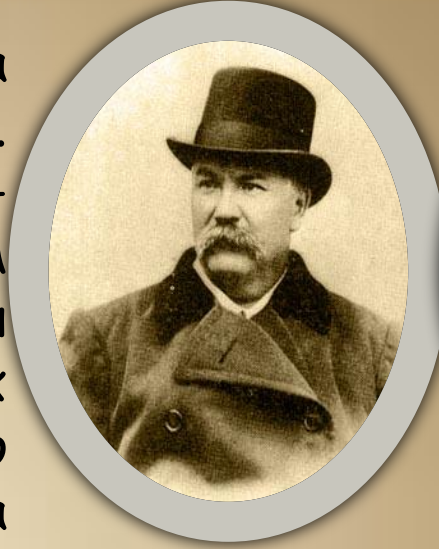

І.Нечуй- Левицький

П.
Мирний

Складовою української літератури другої пол. XIX ст. була драматургія, що продовжувала традиції І.Котляревського, Т.Шевченка. Найвидатнішим її представником був І. Карпенко-Карий (І.Тобілевич, 1845—1907), який створив понад 20 драм і комедій: «Бурлака», «Наймичка», «Безталанна», «Мартин Бору ля», «Сто тисяч», «Хазяїн», «Суєта» та ін. У них переконливо показано широку картину життя українського пореформенного села. На цей період припадає драматургічна творчість М.Кропивницького (1840—1910), талантом якого народжено понад 40 п'єс. Серед них шедеври української драматургії «Доки сонце зійде, роса очі виїсть», «Глитай, або ж павук», «Дві сім'ї», «Олеся», «Дай серцю волю, заведе в неволю», що й сьогодні не перестають вражати глядачів глибокою реалістичністю і народністю. Поряд з поетичними і прозовими творами 25 п'єс написав М.Старицький (1840—1904). Його найвідоміші соціально-побутові драми «Не судилось», «Ой, не ходи, Грицю, та й на вечорниці», «Маруся Богуславка», «Остання ніч» пройняті гарячим почуттям любові до рідного народу, до його героїчної минувшини. Видатним майстром драматургії був І.Франко. З-під його пера вийшли класичні зразки соціально-психологічної драми, романтично-легендарні твори історичної тематики.

Презентацію
підготувала
Студентка 31-ї
групи
Факультету
філології та
журналістики
Рева Оксана

